

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ປະທານປະເທດ

ເລກທີ **262** /ປປທ

ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ວັນທີ **05 ສິງຫາ 2019**

ລັດຖະດໍາລັດ
ຂອງປະທານປະເທດ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ

ກ່ຽວກັບການປະກາດໃຊ້ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍການຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ

- ອີງຕາມ ລັດຖະທໍາມະນູນ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ (ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2015) ໝວດທີ VI ມາດຕາ 67 ຂໍ້ 1;
- ອີງຕາມ ມະຕິຂອງກອງປະຊຸມສະພາແຫ່ງຊາດ ສະບັບເລກທີ 15/ສພຊ, ລົງວັນທີ 24 ມິຖຸນາ 2019 ກ່ຽວກັບການຮັບຮອງເອົາກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍການຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ;
- ອີງຕາມ ຫ້າງສື່ສະເໜີຂອງຄະນະປະຈໍາສະພາແຫ່ງຊາດ ສະບັບເລກທີ 22/ຄປຈ, ລົງວັນທີ 22 ກໍລະກົດ 2019.

ປະທານປະເທດ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ອອກລັດຖະດໍາລັດ:

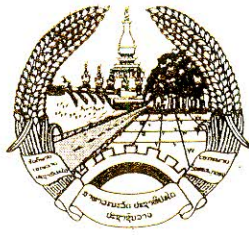
ມາດຕາ 1 ປະກາດໃຊ້ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍການຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ.

ມາດຕາ 2 ລັດຖະດໍາລັດສະບັບນີ້ ມີຜົນສັກສິດ ນັບແຕ່ວັນລົງລາຍເຊັນ ເປັນຕົ້ນໄປ.

ປະທານປະເທດ ແຫ່ງ ສປປ ລາວ

ບຸນຍັງ ວໍລະຈິດ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ສະພາແຫ່ງຊາດ

ເລກທີ **15** /ສພຊ

ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ວັນທີ **24 / 06 / 19**

ມະຕິ

ຂອງກອງປະຊຸມສະພາແຫ່ງຊາດ
ກ່ຽວກັບການຮັບຮອງເອົາກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ

ອີງຕາມລັດຖະທຳມະນູນ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ (ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2015) ມາດຕາ 53 ຂໍ້ 1 ແລະ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍສະພາແຫ່ງຊາດ (ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2015) ມາດຕາ 11 ຂໍ້ 1.

ພາຍຫຼັງທີ່ກອງປະຊຸມສະໄໝສາມັນ ເທື່ອທີ 7 ຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ ຊຸດທີ VIII ໄດ້ຄົ້ນຄວ້າພິຈາລະນາ ຢ່າງກວ້າງຂວາງ ແລະ ເລິກເຊິ່ງ ກ່ຽວກັບເນື້ອໃນຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ ໃນວາລະກອງ ປະຊຸມ ຄັ້ງວັນທີ 24 ມິຖຸນາ 2019.

ກອງປະຊຸມສະພາແຫ່ງຊາດ ຕົກລົງ:

ມາດຕາ 1 ຮັບຮອງເອົາກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ ດ້ວຍຄະແນນສຽງເຫັນດີເປັນສ່ວນຫຼາຍ.

ມາດຕາ 2 ມະຕິສະບັບນີ້ ມີຜົນສັກສິດນັບແຕ່ວັນລົງລາຍເຊັນ ເປັນຕົ້ນໄປ.

ປະທານສະພາແຫ່ງຊາດ

ປາມີ ຢາທິຜູ້

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ສະພາແຫ່ງຊາດ

ເລກທີ 71 /ສພຊ
ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ວັນທີ 24 ມິຖຸນາ 2019

ກົດໝາຍ
ວ່າດ້ວຍການຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ

ພາກທີ I
ບົດບັນຍັດທົ່ວໄປ

ມາດຕາ 1 ຈຸດປະສົງ

ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ກຳນົດ ຫຼັກການ, ລະບຽບການ ແລະ ມາດຕະການ ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ ເພື່ອ ເຮັດໃຫ້ວຽກງານດັ່ງກ່າວ ໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ, ປະສິດທິຜົນ ແລະ ຫັນສະໄໝ ຮັບປະກັນ ການສະໜອງຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ ວ່ອງໄວ, ຊັດເຈນ ແນໃສ່ ເຝົ້າລະວັງ, ຫຼຸດຜ່ອນ ຜົນກະທົບທີ່ເກີດຈາກໄພພິບັດ ຕໍ່ ສຸຂະພາບ, ຊີວິດ, ຊັບສິນຂອງລັດ, ລວມໝູ່, ປະຊາຊົນ, ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ໂຄງລ່າງພື້ນຖານ ພ້ອມທັງພື້ນຟູ, ບຸລະນະ ແລະ ກໍ່ສ້າງຄືນໃໝ່ ຫຼັງໄພພິບັດ, ສາມາດເຊື່ອມໂຍງກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາ ເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຕາມທິດສີຂຽວ, ຍືນຍົງ ແລະ ຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງຊາດ.

ມາດຕາ 2 ການຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ

ໄພພິບັດ ແມ່ນ ເຫດການທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຮ້າຍແຮງທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກທຳມະຊາດ ແລະ/ຫຼື ມະນຸດສ້າງຂຶ້ນ ຊຶ່ງ ສ້າງຄວາມເສຍຫາຍຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ຕໍ່ ສຸຂະພາບ, ຊີວິດ, ຊັບສິນ, ເສດຖະກິດ ແລະ ການດຳລົງຊີວິດຂອງຄົນໃນສັງຄົມ ທັງໃນ ໄລຍະສັ້ນ ແລະ ໄລຍະຍາວ.

ການຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ ແມ່ນ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາ ຫຼັກການ, ລະບຽບການ ແລະ ມາດຕະການ ກ່ຽວກັບ ການປ້ອງກັນ, ການຄວບຄຸມ ແລະ ການຟື້ນຟູຫຼັງໄພພິບັດ ໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 3 ການອະທິບາຍຄຳສັບ

ຄຳສັບທີ່ນຳໃຊ້ໃນກົດໝາຍສະບັບນີ້ ມີຄວາມໝາຍ ດັ່ງນີ້:

- ໄພພິບັດທຳມະຊາດ ໝາຍເຖິງ ເຫດການ, ປາກົດການ ແລະ ການປ່ຽນແປງທາງທຳມະຊາດ ເປັນຕົ້ນ ໄພນ້ຳຖ້ວມ, ໄພແຫ້ງແລ້ງ, ພາຍຸ, ໄພໜາວ, ແຜ່ນດິນໄຫວ, ດິນເຈື່ອນ, ສັດຕູພືດ, ພະຍາດລະບາດ;
- ໄພພິບັດທີ່ມະນຸດສ້າງຂຶ້ນ ໝາຍເຖິງ ເຫດການສຸກເສີນ ແລະ ອັນຕະລາຍ ທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ເນື່ອງຈາກການກະທຳຂອງມະນຸດ ເປັນຕົ້ນ ອັກຄີໄພ, ໄພໄໝ້ລາມປ່າ, ຝຸ່ນລະອອງ, ກຳມັນຕະພາບລັງສີ, ສານເຄມີຮິໂວໄຫຼ, ລະເບີດຕົກຄ້າງທີ່ບໍ່ທັນແຕກ, ອຸບປະຕິໄພ;

3. ເຫດການທີ່ເປັນອັນຕະລາຍ ໝາຍເຖິງ ປາກົດການ ຫຼື ສະຖານະການໃດໜຶ່ງ ທີ່ມີການທຳລາຍ ຫຼື ສ້າງຄວາມເສຍຫາຍຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ;

4. ໄພພິບັດຮ້າຍແຮງ ໝາຍເຖິງ ໄພພິບັດທີ່ເກີດຂຶ້ນຢູ່ພື້ນທີ່ໃດໜຶ່ງ ທີ່ສ້າງຄວາມເສຍຫາຍຕໍ່ ສຸຂະພາບ, ຊີວິດ, ຊັບສິນ, ເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ເກີນຄວາມສາມາດຮັບມືຂອງອົງການປົກຄອງຂັ້ນແຂວງ;

5. ຄວາມສ່ຽງໄພພິບັດ ໝາຍເຖິງ ຄວາມເປັນໄປໄດ້ຂອງເຫດການທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນ ຈາກທຳມະຊາດ ແລະ/ຫຼື ມະນຸດສ້າງຂຶ້ນ ທີ່ຈະພາໃຫ້ເກີດຄວາມເສຍຫາຍ;

6. ຂໍ້ມູນຕົບ ໝາຍເຖິງ ຂໍ້ມູນ ແລະ ຖານຂໍ້ມູນ ຫຼື ຕົວເລກ ທີ່ໄດ້ມາຈາກການສຳຫຼວດ ແລະ ການລາຍງານບໍລິຫານ ທີ່ຍັງບໍ່ທັນຜ່ານການ ວິເຄາະ, ວິໄຈ ແລະ ພິສູດ.

ມາດຕາ 4 ນະໂຍບາຍຂອງລັດ ກ່ຽວກັບວຽກງານຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ

ລັດ ຖືສຳຄັນວຽກງານຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ ດ້ວຍການວາງ ຍຸດທະສາດ, ມາດຕະການ, ແຜນດຳເນີນງານ, ໂຄງການ, ສຶກສາອົບຮົມ, ສ້າງຈິດສຳນຶກ, ປະກອບບຸກຄະລາກອນ, ສະໜອງຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ, ງົບປະມານ, ອຸປະກອນ, ພາຫະນະ ແລະ ລະດົມການຊ່ວຍເຫຼືອ ເພື່ອໃຫ້ການຈັດຕັ້ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໄດ້ເຄື່ອນໄຫວວຽກງານ ຢ່າງມີປະສິດພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນ, ຮັບປະກັນຄວາມສະຫງົບ, ຄວາມປອດໄພ, ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງຕໍ່ ຊີວິດ, ສຸຂະພາບ, ຊັບສິນ, ສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດອັນຊອບທຳຂອງພົນລະເມືອງ.

ລັດ ຊຸກຍູ້ ປຸກລະດົມ ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ ທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ປະກອບສ່ວນດ້ານທຶນຮອນ, ເຕັກນິກວິຊາການ, ອຸປະກອນ, ພາຫະນະ, ວັດຖຸປັດໄຈຕ່າງໆ, ເຫືອແຮງ ແລະ ສະຕິປັນຍາ ເຂົ້າໃນການຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ.

ລັດ ເອົາໃຈໃສ່ພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ, ກໍ່ສ້າງໂຄງລ່າງພື້ນຖານ, ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ຖ່າຍທອດວິທະຍາສາດ, ນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ທັນສະໄໝ ແລະ ເປັນມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມ ພ້ອມທັງນຳໃຊ້ພູມປັນຍາທ້ອງຖິ່ນ ເຂົ້າໃນການຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ.

ມາດຕາ 5 ຫຼັກການກ່ຽວກັບວຽກງານຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ

ວຽກງານຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມຫຼັກການ ດັ່ງນີ້:

1. ສອດຄ່ອງກັບ ແນວທາງ ນະໂຍບາຍ, ລັດຖະທຳມະນູນ, ກົດໝາຍ, ຍຸດທະສາດ ແລະ ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ, ວຽກງານປ້ອງກັນຊາດ-ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ, ສິນທິສັນຍາ ແລະ ສັນຍາສາກົນ ທີ່ສປປ ລາວ ເປັນພາຄີ;

2. ຖືເອົາການປ້ອງກັນໄພພິບັດ ເປັນວຽກງານຕົ້ນຕໍ, ເອົາການຄວບຄຸມ ແລະ ການຟື້ນຟູ ເປັນວຽກງານສຳຄັນ;

3. ຮັບປະກັນ ຄວາມສະເໝີພາບ, ຍຸຕິທຳ, ໂປ່ງໃສ, ເປີດເຜີຍ ແລະ ສາມາດກວດສອບໄດ້;

4. ຮັບປະກັນ ການສະໜອງຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ ດ້ານອຸຕຸນິຍົມ, ອຸທິກກະສາດ, ຂໍ້ມູນສິ່ງແວດລ້ອມ, ຂໍ້ມູນຄວາມສ່ຽງ ແລະ ຂໍ້ມູນອື່ນ ກ່ຽວກັບໄພພິບັດ ໃຫ້ມີຄວາມຊັດເຈນ, ຕໍ່ເນື່ອງ, ວ່ອງໄວ ແລະ ທັນການ;

5. ຮັບປະກັນ ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງທຸກພາກສ່ວນໃນສັງຄົມ ແລະ ການປະສານສົມທົບ ລະຫວ່າງກະຊວງ, ອົງການ ແລະ ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ.

ມາດຕາ 6 ພັນທະຂອງພົນລະເມືອງຕໍ່ການຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ

ພົນລະເມືອງທຸກຄົນ ມີພັນທະໃນການຈຳກັດ ແລະ ສະກັດກັ້ນ ໄພພິບັດ ດ້ວຍການຕິດຕາມ, ລາຍງານສະພາບຄວາມສ່ຽງໄພພິບັດ, ມີສ່ວນຮ່ວມ ໃນການກຽມພ້ອມ, ຕອບໂຕ້, ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມເສຍຫາຍ, ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອ ບັນເທົາທຸກ ແລະ ການຟື້ນຟູຫຼັງໄພພິບັດ ລວມທັງການປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນກອງທຶນຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ ແລະ ຊື່ປະກັນໄພອຸບັດຕິໄພ ແລະ ໄພພິບັດ.

ມາດຕາ 7 ຂອບເຂດການນຳໃຊ້ກົດໝາຍ

ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ນຳໃຊ້ສຳລັບ ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ ທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບວຽກງານຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ ຢູ່ ສປປ ລາວ.

ມາດຕາ 8 ການຮ່ວມມືສາກົນ

ລັດ ສົ່ງເສີມການພົວພັນ ແລະ ຮ່ວມມືກັບຕ່າງປະເທດ, ພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ ກ່ຽວກັບວຽກງານຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ ດ້ວຍການແລກປ່ຽນ ບົດຮຽນ, ຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ, ການຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດ, ເຕັກໂນໂລຊີ ແລະ ການພັດທະນາ ຊັບພະຍາກອນມະນຸດ ເປັນຕົ້ນ ການຝຶກອົບຮົມ, ການຝຶກຊ່ອມໃນການຊ່ວຍເຫຼືອສຸກເສີນ, ການປະຕິບັດສົນທິສັນຍາ ແລະ ສັນຍາສາກົນ ທີ່ ສປປ ລາວ ເປັນພາຄີ.

ພາກທີ II

ການປ້ອງກັນ, ການຄວບຄຸມ ແລະ ການຟື້ນຟູ

ໝວດທີ 1

ການປ້ອງກັນໄພພິບັດ

ມາດຕາ 9 ການປ້ອງກັນໄພພິບັດ

ການປ້ອງກັນໄພພິບັດ ແມ່ນ ການກຳນົດແຜນການ, ມາດຕະການ ເພື່ອສະກັດກັ້ນ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນ ຄວາມສ່ຽງ ຈາກໄພພິບັດ ຊຶ່ງຕ້ອງປະຕິບັດ ດັ່ງນີ້:

1. ການເກັບກຳຂໍ້ມູນ ແລະ ການຂຶ້ນບັນຊີເຂດຄວາມສ່ຽງ;
2. ການກຳນົດເຂດຄວາມສ່ຽງ;
3. ການສ້າງແຜນທີ່ຄວາມສ່ຽງ;
4. ການສ້າງລະບົບຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານກ່ຽວກັບຄວາມສ່ຽງ;
5. ການເຂົ້າເຖິງ ແລະ ການນຳໃຊ້ຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ;
6. ການປະເມີນຄວາມສ່ຽງ;
7. ການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງ;
8. ການກຽມຄວາມພ້ອມຕອບໂຕ້ເຫດການໄພພິບັດ;
9. ການເຕືອນໄພລ່ວງໜ້າ;
10. ການປະກາດການຍົກຍ້າຍ.

ມາດຕາ 10 ການເກັບກຳຂໍ້ມູນ ແລະ ການຂຶ້ນບັນຊີເຂດຄວາມສ່ຽງ

ການເກັບກຳຂໍ້ມູນ ແລະ ການຂຶ້ນບັນຊີເຂດຄວາມສ່ຽງໄພພິບັດ ແມ່ນ ການສັງລວມ, ປະເມີນ, ວິໄຈຂໍ້ມູນ ແລະ ບັນທຶກເຂດທີ່ມີຄວາມສ່ຽງໄພພິບັດ, ສ້າງຕົວແບບຈຳລອງ, ການຄາດຄະເນຕໍ່ໜ້າ, ການຂຶ້ນບັນຊີຊັບພະຍາກອນ ລວມທັງ ກິນໄກແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ, ຄວາມເສຍຫາຍຈາກໄພພິບັດ, ການລົງທຶນເຂົ້າໃນວຽກງານຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ.

ຂະແໜງການຂອງຕົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເປັນຜູ້ດຳເນີນການເກັບກຳຂໍ້ມູນ ແລະ ຂຶ້ນບັນຊີເຂດຄວາມສ່ຽງໄພພິບັດ ທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນແລ້ວ ລາຍງານຕໍ່ຄະນະກຳມະການຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດຂັ້ນຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 11 ການກຳນົດເຂດຄວາມສ່ຽງ

ຄະນະກຳມະການຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດແຕ່ລະຂັ້ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເປັນຜູ້ຄົ້ນຄວ້າ ພິຈາລະນາກ່ຽວກັບ ລັກສະນະ, ຈຸດ ພິເສດທາງພູມສັນຖານ ແລະ ລະດັບຄວາມຮຸນແຮງຂອງໄພພິບັດ ເພື່ອກຳນົດເປັນເຂດຄວາມສ່ຽງໄພພິບັດ ເປັນພື້ນຖານໃຫ້ແກ່ການວາງແຜນຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ ລວມທັງການວາງແຜນຜັງຕົວເມືອງ, ແຜນການນຳໃຊ້ທີ່ດິນ, ການຈັດສັນ ພູມລຳເນົາ ແລະ ອາຊີບ, ການກໍ່ສ້າງໂຄງລ່າງພື້ນຖານ ແລະ ໂຄງການພັດທະນາ ທີ່ຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພຈາກໄພພິບັດ.

ມາດຕາ 12 ການສ້າງແຜນທີ່ຄວາມສ່ຽງ

ກອງເລຂາຄະນະກຳມະການຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດແຕ່ລະຂັ້ນ ປະສານສົມທົບກັບ ຂະແໜງການ, ອົງການ ແລະ ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ປະເມີນ ແລະ ສ້າງແຜນທີ່ຄວາມສ່ຽງໄພພິບັດ ເພື່ອໃຫ້ປະຊາຊົນໃນເຂດທີ່ມີຄວາມສ່ຽງເຝົ້າລະວັງ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນການຕັ້ງບ້ານ, ເຮືອນ, ການທຳການຜະລິດ ແລະ ການພັດທະນາໂຄງການ ຊຶ່ງຈະພາໃຫ້ເກີດຄວາມເສຍຫາຍຈາກໄພພິບັດ.

ມາດຕາ 13 ການສ້າງລະບົບຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ ກ່ຽວກັບຄວາມສ່ຽງ

ການສ້າງລະບົບຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ ກ່ຽວກັບຄວາມສ່ຽງໄພພິບັດ ແມ່ນ ການສ້າງເຄື່ອງມືພື້ນຖານທີ່ຈຳເປັນ ໃຫ້ແກ່ການຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ ມີຄວາມສະດວກ, ຫ້າມການ, ວ່ອງໄວ, ຊັດເຈນ, ມີປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນ.

ຄະນະກຳມະການຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດຂັ້ນສູນກາງ ປະສານສົມທົບກັບ ກະຊວງ, ອົງການ ແລະ ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ສ້າງ, ປັບປຸງ, ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ນຳໃຊ້ລະບົບຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ ກ່ຽວກັບຄວາມສ່ຽງ ໂດຍໃຫ້ເຊື່ອມຕໍ່ກັບລະບົບຖານ ຂໍ້ມູນສູນສະຖິຕິແຫ່ງຊາດ ລວມທັງການສະໜອງ ແລະ ແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ.

ຄະນະກຳມະການຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ ຂັ້ນແຂວງ ແລະ ຂັ້ນເມືອງ ສ້າງ, ປັບປຸງ, ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ນຳໃຊ້ຖານຂໍ້ມູນ ໃຫ້ເຊື່ອມຕໍ່ກັບລະບົບຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ ກ່ຽວກັບຄວາມສ່ຽງຂັ້ນສູນກາງ ລວມທັງການສະໜອງ ແລະ ແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດໃນທ້ອງຖິ່ນຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 14 ການເຂົ້າເຖິງ ແລະ ການນຳໃຊ້ຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ

ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ ສາມາດເຂົ້າເຖິງ ແລະ ນຳໃຊ້ຂໍ້ມູນໃນລະບົບຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ ຫຼື ຖານຂໍ້ມູນ ກ່ຽວກັບຄວາມສ່ຽງໄພພິບັດ. ສຳລັບຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ ກ່ຽວກັບການສຳຫຼວດ ແລະ ການຄົ້ນຄວ້າດ້ານໄພພິບັດທີ່ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນເປົ້າໝາຍທຸລະກິດ ໃຫ້ເສຍຄ່າທຳນຽມ ແລະ ຄ່າບໍລິການ ຕາມລະບຽບການ.

ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການນຳໃຊ້ຂໍ້ມູນດິບ ຈາກຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຕ້ອງກຳນົດເປົ້າໝາຍຂອງການນຳໃຊ້, ກຳນົດແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ ແລະ ແລກປ່ຽນຜົນຂອງການນຳໃຊ້ຂໍ້ມູນດັ່ງກ່າວກັບຂະແໜງການນັ້ນ.

ມາດຕາ 15 ການປະເມີນຄວາມສ່ຽງ

ການປະເມີນຄວາມສ່ຽງໄພພິບັດ ແມ່ນ ການຕີລາຄາລະດັບ ຄວາມສ່ຽງ, ຄວາມເສຍຫາຍ, ຄວາມເປັນອັນຕະລາຍ, ໄພພິບັດທີ່ເຄີຍເກີດຂຶ້ນ ແລະ ຄາດຄະເນຄວາມສ່ຽງທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນ ຊຶ່ງຈະນຳຜົນເສຍຫາຍຕໍ່ ສຸຂະພາບ, ຊີວິດ, ຊັບສິນ, ເສດຖະກິດ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ.

ຄະນະກຳມະການຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດຂັ້ນສູນກາງ ກຳນົດລະບຽບການລວມ ກ່ຽວກັບການປະເມີນຄວາມສ່ຽງໄພພິບັດ ໂດຍປະສານສົມທົບກັບ ກະຊວງ, ອົງການ ແລະ ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ຄະນະກຳມະການຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ ຂັ້ນແຂວງ ແລະ ຂັ້ນເມືອງ ກຳນົດລະບຽບການສະເພາະຂອງຕົນ ກ່ຽວກັບການປະເມີນຄວາມສ່ຽງໄພພິບັດ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບລະບຽບການລວມ ແລະ ດຳເນີນການປະເມີນ ແລະ ຕີລາຄາລະດັບ ຄວາມສ່ຽງ, ຄວາມເປັນອັນຕະລາຍ, ໄພພິບັດທີ່ເຄີຍເກີດຂຶ້ນ ແລະ ຄາດຄະເນຄວາມສ່ຽງທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນ ຕາມຂອບເຂດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ ໂດຍປະສານສົມທົບກັບຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລ້ວນຳສະເໜີຕໍ່ຄະນະກຳມະການຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດ ຂັ້ນເທິງ.

ຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ປະເມີນ ແລະ ຕີລາຄາລະດັບ ຄວາມສ່ຽງ, ຄວາມເປັນອັນຕະລາຍ, ໄພພິບັດທີ່ເຄີຍເກີດຂຶ້ນ ແລະ ຄາດຄະເນຄວາມສ່ຽງທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນ ທີ່ຕິດພັນກັບຂະແໜງການຂອງຕົນ ແລ້ວລາຍງານໃຫ້ຄະນະກຳມະການຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດຂັ້ນຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 16 ການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງ

ການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງໄພພິບັດ ແມ່ນ ມາດຕະການ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວ ເພື່ອສະກັດກັ້ນ ແລະ ປ້ອງກັນທຸກເຫດການທີ່ຈະເກີດຈາກທຳມະຊາດ ແລະ/ຫຼື ມະນຸດສ້າງຂຶ້ນ ຊຶ່ງອາດສົ່ງຜົນກະທົບ ແລະ ສ້າງຄວາມເສຍຫາຍຕໍ່ ສຸຂະພາບ, ຊີວິດ, ຊັບສິນ, ເສດຖະກິດ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ຕາມຍຸດທະສາດ, ແຜນທີ່ຄວາມສ່ຽງໄພພິບັດ ເປັນຕົ້ນ ການນຳໃຊ້ເຕັກນິກວິສາວະກຳກໍ່ສ້າງໂຄງລ່າງພື້ນຖານ ໃຫ້ມີຄວາມທົນທານຕໍ່ໄພພິບັດ ແລະ ການປຸກຈິດສຳນຶກໃຫ້ສັງຄົມ.

ຄະນະກຳມະການຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດແຕ່ລະຂັ້ນ ກຳນົດມາດຕະການ, ວາງແຜນຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງໄພພິບັດ ໂດຍປະສານສົມທົບກັບ ຂະແໜງການ ແລະ ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ກຳນົດມາດຕະການ ແລະ ວາງແຜນຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງໄພພິບັດ ທີ່ຕິດພັນກັບຂະແໜງການຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 17 ການກຽມຄວາມພ້ອມຕອບໂຕ້ເຫດການໄພພິບັດ

ການກຽມຄວາມພ້ອມຕອບໂຕ້ເຫດການໄພພິບັດ ແມ່ນ ຂະບວນການກະກຽມ, ສ້າງແຜນການ ແລະ ກຳນົດມາດຕະການ ໃນການສະກັດກັ້ນ, ຕອບໂຕ້ກັບເຫດການໄພພິບັດ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມເສຍຫາຍຕ່າງໆ ດ້ວຍການເຝົ້າລະວັງ, ແຈ້ງເຕືອນໄພ, ຄຸ້ມຄອງບັນຊາ, ສັ່ງການ, ຊອກຄົ້ນ ຫຼື ຄົ້ນຫາ ແລະ ກູ້ໄພ, ລະບົບສາງເກັບມ້ຽນເຄື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອ, ການບັນເທົາທຸກສຸກເສີນ, ຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານທີ່ພັກເຊົາຊ່ວຍຄາວ, ການແພດ, ການນຳໃຊ້ກຳລັງທະຫານ, ຕຳຫຼວດ ແລະ ພົນລະເຮືອນ, ອຸປະກອນ, ພາຫະນະຂົນສົ່ງ, ການສື່ສານ, ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກ, ການປະສານງານ ແລະ ຮ່ວມມືກັບທຸກພາກສ່ວນ, ການຮ້ອງຂໍການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກບັນດາປະເທດໃນພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ ຕາມຂອບການຮ່ວມມືຂອງລັດຖະບານ.

